മലയാളഗവേഷണത്തിന്റെ രീതിശാസ്ത്രം: മാതൃകകൾ, അനുഭവങ്ങൾ, സാധ്യതകൾ

■ സ്കറിയ സക്കറിയ

1. മലയാളഗവേഷണത്തിന്റെ ചരിത്രം

മലയാളഗവേഷണമാതൃകകൾ, അനുഭവങ്ങൾ, സാധ്യതകൾ എന്നിവ മുൻനിർത്തുന്ന ആലോചനയാണിത്. ഭാഷ, സാഹിത്യം, സംസ്കാരം, നാട്ടറിവ്, മാധ്യമം എന്നീ വ്യത്യസ്ത മേഖലകളിൽ വേരൂന്നിനിൽക്കുന്നതാണ് മലയാളഗവേഷണം. അന്തർദ്ദേശീയം, ഭാരതീയം, തദ്ദേശീയം എന്നിങ്ങനെ സ്ഥൂലത്തിൽനിന്ന് സൂക്ഷ്മത്തിലേക്കും സൂക്ഷ്മത്തിൽനിന്ന് സ്ഥൂലത്തിലേക്കും പരിണമിക്കുന്ന വിവിധ തലങ്ങൾ മലയാളഗവേഷണത്തിനുണ്ട്.

വൈജ്ഞാനികരംഗത്ത് ആയിരത്തിത്തൊള്ളായിരത്തി എഴുപതുകൾ മുതൽ പ്രകടമായ സാംസ്കാരിക ആഭിമുഖ്യത്തിന്റെ (Cultural Turn) സ്വാധീനം മലയാളഗവേഷണരംഗത്തും കാണാവുന്നതാണ്. ഗവേഷണപ്രശ്നത്തെ സാംസ്കാരികവിശകലനത്തിന്റെ സാധ്യതകൂടി പരിഗണിച്ചാണ് ഇവിടെ സമീപിച്ചുവരുന്നത്. ഭാഷാപഠനവും സംസ്കാരപഠനവും കൃത്യമായി വേർതിരിവ് സാധ്യമായ കള്ളികളാൽ മാറ്റിനിർത്താനാവില്ലെന്ന തിരിച്ചറിവ് ഭാഷാഗവേഷണത്തെ സാംസ്കാരിക പ്രവർത്തനം കൂടി ആക്കി മാറ്റുന്നു. മാനവികവിഷയങ്ങളിലെ ഈ സാംസ്കാരികാഭിമു

ഖ്യത്തെ കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിലെ ഏറ്റവും ശക്തമായ സ്വാധീനമായി പരിഗണിക്കാവുന്നതാണ്.

ഒരു വിഷയത്തിലെ ഗവേഷണം ആ വിഷയവുമായി മാത്രം ബന്ധപ്പെട്ട് നിൽക്കുന്നതല്ല. അതിന്റെ സാധ്യതകളെ വികസിപ്പിക്കാവുന്ന അന്തർവൈജ്ഞാനികവും ബഹുവൈജ്ഞാനികവും ജൈവവൈജ്ഞാനികവും അനുഭവാഭ്യാസ സമീപനപരവുമായ നിരവധി തലങ്ങൾ ഇന്ന് ഗവേഷണരംഗം പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.

ആയിരത്തിത്തൊള്ളായിരത്തി ഇരുപത് മുതലാണ് അന്തർവൈജ്ഞാനികത എന്ന പദം പ്രത്യക്ഷത്തിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ട് കാണുന്നത്. വിജ്ഞാനനിഷ്ഠപഠനങ്ങളുടെ പോരായ്മയാണ് വിജ്ഞാനോൽപ്പാദനരംഗത്ത് അന്തർവൈജ്ഞാനികപഠനങ്ങൾ സ്വീകരിക്കപ്പെടാൻ ഒരു കാരണം. രണ്ടോ അതിലധികമോ വിജ്ഞാനശാഖകളിലെയോ മേഖലകളിലെയോ അറിവുകൾ, ദത്തങ്ങൾ, തന്ത്രങ്ങൾ, ഉപകരണങ്ങൾ, വീക്ഷണങ്ങൾ, സങ്കൽപ്പനങ്ങൾ, സിദ്ധാന്തങ്ങൾ എന്നിവ ഇവിടെ സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്നു. ഒരു വിജ്ഞാനശാഖയുടെ പരിധിക്കപ്പുറമുള്ള ഗവേഷണപ്രശ്നത്തിന്റെ പരിഹാരത്തിനാണ് ഇത് ഉപയുക്തമാകുന്നത്. അന്തർവൈജ്ഞാനിക സമീപനം ഗവേഷണരീതി എന്നതിലധികം ഗവേഷണപ്രക്രിയയാണ്. രീതിയേക്കാൾ പ്രക്രിയ പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന രീതിശാസ്ത്രസ്വാതന്ത്ര്യം കൂടുതലാണ്.

അന്തർവൈജ്ഞാനികതയും ബഹുവൈജ്ഞാനികതയും വ്യത്യസ്ത വീക്ഷണങ്ങളെ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. ബഹുവൈജ്ഞാനികത ഒന്നിലധികം വൈജ്ഞാനിക വീക്ഷണങ്ങളെ സമാന്തരമായി ചേർത്തുവെയ്ക്കുന്ന രീതിയാണ്. വിഷയത്തെ ബഹുവൈജ്ഞാനികമായി അന്വേഷിക്കുമ്പോൾ ഓരോ വിജ്ഞാനത്തിന്റെയും വീക്ഷണകോണിലൂടെ ഗവേഷകർ പ്രശ്നത്തെ നോക്കിക്കാണുന്നു. വിഷയത്തിന്റെ വൈജ്ഞാനികമായ നിലപാടുവ്യത്യാസങ്ങളെ അതേപടി അവതരിപ്പിക്കുന്നു. അന്തർ വൈജ്ഞാനിക സമീപനത്തിൽ വിവിധ വിഷയങ്ങളിലെ വീക്ഷണങ്ങൾ പ്രശ്നനിർധാരണത്തിന് ഉപയുക്തമാക്കുന്നു. ഇത് ഏതെങ്കിലുമൊരു വിജ്ഞാനത്തിന്റെ പരിധിയിൽ ഒതുക്കിനിർത്താവുന്നതല്ല. എന്നാൽ സ്വീക

രിക്കപ്പെട്ട എല്ലാ വിജ്ഞാനമേഖലകളുടെയും പങ്കുപറ്റുന്നതുമായിരിക്കും. വ്യത്യസ്ത വൈജ്ഞാനിക ധാരകളിലെ പൊതുതലത്തെ കണ്ടെത്തുകയാണിവിടെ.

വ്യത്യസ്ത വിജ്ഞാനമേഖലകളെ പരിഗണിക്കുമ്പോൾ അനുഭവാഭ്യാസ സമീപനം സ്വീകാര്യമാണ്. സാഹിത്യത്തെ സംഗീതവുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പഠനം പരിഗണിക്കാം. ഇവിടെ സംഗീതമെന്നത് അനുഭവമായി പരിഗണിക്കാവുന്നതാണ്. ഒരിക്കൽ മാത്രം കേട്ട സംഗീതത്തെ പുനരാവിഷ്കരിക്കാൻ ഇന്ന് സാങ്കേതിക മാർഗങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും അതൊരു അനുഭവമല്ല; അനുഭവത്തിന്റെ ആവർത്തനമായാണ് മാറുന്നത്. അനുഭവങ്ങളെയും അവയുടെ പ്രയോഗത്തെയും ആസ്പദമാക്കിയുള്ള പഠനം ഒരു മേഖലയിൽ സവിശേഷജ്ഞാനം നേടാതെതന്നെ ആ വിജ്ഞാനമേഖലയെ ഗവേഷണവുമായി ബന്ധിപ്പിക്കാൻ സഹായിക്കുന്നു.

സംഗീതമഭ്യസിക്കാത്ത, അനുഭവപരമായി മാത്രം അതിനോട് ബന്ധം പുലർത്തുന്ന ഒരാൾക്ക് ഈ രീതി പ്രയോജനപ്പെടുന്നു. ജൈവവിജ്ഞാനപരവും ധൈഷണിക വിജ്ഞാനപരവുമായ പുത്തൻ പ്രവണതകൾ ഗവേഷണത്തിന്റെ ഗുണത്തെ വർധിപ്പിക്കുന്നതാണ്.

1:1 ഗവേഷണവും സാങ്കേതികവിദ്യയും

സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ വളർച്ച ഗവേഷണരംഗത്ത് നിരവധി മാറ്റങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നുണ്ട്. ഗവേഷണപ്രക്രിയയിലും ഗവേഷണത്തിന്റെ വിലയിരുത്തലിലും സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ ശക്തമായ സ്വാധീനം പ്രകടമാണ്. ഉദാഹരണത്തിന് 'പകർത്തിയെഴുതൽ' ഗവേഷണപ്രബന്ധരചനയിൽ വ്യാപകമാണെന്ന ആക്ഷേപം മുഴങ്ങി കേൾക്കുന്നു. നവീനസാങ്കേതികവിദ്യയുടെ സഹായത്തോടുകൂടി പകർപ്പെഴുത്തുകാരെ തിരിച്ചറിയാൻ സർവകലാശാലകൾക്ക് എളുപ്പമാണ്. ഇതല്ല സാങ്കേതികവിദ്യ നൽകുന്ന വിലപ്പെട്ട സേവനം. ദത്തശേഖരണത്തിനും വിവരാപഗ്രഥനത്തിനും അറിവിന്റെ പ്രകടനത്തിനും സാങ്കേതികവിദ്യ ഉപകരിക്കുന്നു. പല അടിസ്ഥാനവിവരങ്ങളും പ്രയോജനപ്പെടുത്തി മാതൃകകൾ സ്വരൂപിക്കാനും കണക്കുകൂട്ടലുകൾ നടത്താനും സാങ്കേതികവിദ്യ സഹായിക്കുന്നു. ഡിജിറ്റൽ മാനവികവിജ്ഞാനം എന്ന പൊതുസംജ്ഞയിലാണ് ഈ

പഠനമേഖല വികസിക്കുന്നത്. ഇതേക്കുറിച്ച് ചുരുക്കം ചില കാര്യങ്ങൾ കൂടി പ്രബന്ധത്തിൽ മറ്റൊരു പ്രകരണത്തിൽ പറയാം.

ഗവേഷണം എന്നത് ഇന്ന് എല്ലാ മേഖലകളിലും സജീവമായി നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇവയിൽ പ്രസക്തമായവ എത്ര ശതമാനമുണ്ട് എന്നതിനെക്കുറിച്ചും ചർച്ചകൾ നടക്കുന്നു. ഗവേഷണങ്ങൾ ബിരുദസമ്പാദനം എന്നതിലുപരി ലക്ഷ്യങ്ങളൊന്നും വെച്ച് പുലർത്തുന്നില്ല എന്ന വിമർശനം ഇന്ന് ശക്തമാണ്. ധാരണകളെ നിർമിക്കുകയാണ് ഗവേഷണം ചെയ്യുന്നത് എന്നാണ് ഗവേഷണത്തിന്റെ ലക്ഷ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പൊതുവായ അഭിപ്രായം. എന്നാൽ ഗവേഷണഫലങ്ങൾ ഇതിനെ സാധൂകരിക്കുന്നതാണോ എന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഗവേഷണഫലങ്ങളും അവ ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കുന്ന ജ്ഞാനങ്ങളും ധാരണകളും പൊതുയിടങ്ങളിലേക്ക് വിനിമയം ചെയ്യാൻ മലയാളത്തിലെ ഗവേഷണ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളും ആനുകാലികങ്ങളും ഗ്രന്ഥങ്ങളും എത്രത്തോളം പ്രാപ്തമാണെന്ന കാര്യത്തിൽ ആശങ്കപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. ദത്തങ്ങളുടെ അപര്യാപ്തതയ്ക്ക് പരിഹാരമെന്ന നിലയിൽ ഡിജിറ്റൽ പ്രസാധനത്തെ പരിഗണിക്കാമെങ്കിലും മലയാളത്തിലെ ഡിജിറ്റൽ പ്രസാധനം ബാല്യദശയിൽത്തന്നെയാണെന്ന് സമ്മതിച്ചേ പറ്റൂ.

2. ഗവേഷണരീതിശാസ്ത്രം എന്തിന്?

ഗവേഷണത്തിന് സവിശേഷ രീതിശാസ്ത്രം ആവശ്യമാണോ അഥവാ ഗവേഷണരീതിശാസ്ത്രം എന്തെല്ലാം സാധ്യതകളെ മുന്നോട്ടുവെയ്ക്കുന്നതാകണം എന്നത് വളരെ പ്രസക്തമായ വിഷയമാണ്. ധാരണകളെ നിർമിക്കുക എന്നതാണ് ഗവേഷണത്തിന്റെതായി പൊതുവിൽ പറയപ്പെടുന്ന ലക്ഷ്യം. 'Truth and Method' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഹാൻസ് ഗെയോർഗ് ഗാഡമർ മനുഷ്യൻ ഉണ്ടാക്കുന്ന ധാരണകളുടെ പ്രകൃതത്തെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കുന്നുണ്ട്. സമീപനങ്ങളാണ് ഈ ധാരണകളെ നിർമിക്കുന്നത്. മാനവികവിഷയങ്ങളെ വസ്തുനിഷ്ഠശാസ്ത്രങ്ങളെന്നപോലെ പരിഗണിക്കുന്ന ആധുനികസമീപനത്തെയും കൃതിയെ വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും വിലയിരുത്തുകയും ചെയ്യുന്നതിലൂടെ ലക്ഷ്യമിടേണ്ടത് അത് എഴുതിയ ആളുടെ ഉദ്ദേശ്യത്തെ കണ്ടെത്തുക എന്നതാണെന്ന്

വിവക്ഷിക്കുന്ന പരമ്പരാഗത ജർമൻസമീപനത്തെയും ഗാഡമർ വിമർശിക്കുന്നത് കാണാം. നമ്മൾ എന്ത് ചെയ്യുന്നു എന്നതിനപ്പുറം ചെയ്തികളുടെ പരിണിതഫലത്തെ പരിഗണിക്കുകയും അവയെല്ലാം ചരിത്രപരവും സംസ്കാരത്താൽ ആകൃതിനൽകപ്പെട്ടതാണെന്ന് വിലയിരുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു ഗാഡമർ. ഇത്തരത്തിൽ വിജ്ഞാനത്തിന്റെ പുത്തൻ സമീപനരീതിയാണ് അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിച്ചത്.

'ശരീരമെടുത്ത സിദ്ധാന്തമാണ് രീതിശാസ്ത്രം' എന്ന് പറയാറുണ്ട്. അതായത് സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ ഘടനാപരമായ അംശങ്ങൾ പ്രകടമാകുന്നത് രീതിശാസ്ത്രത്തിലാണ്. രീതിശാസ്ത്രം സിദ്ധാന്തവുമായി അത്രമേൽ ബന്ധപ്പെട്ടുനിൽക്കുന്നു. സിദ്ധാന്തമെന്ന ആശയരൂപത്തിന്റെ പ്രായോഗികത ആദ്യമായി വെളിപ്പെടുന്നത് രീതിശാസ്ത്രത്തിലാണെന്ന് പറയാം.

2:1 വിചാരമാതൃക (Paradigm)

ഗവേഷണമേഖലയെ ഒരു വിചാരമേഖലയായി പരിഗണിക്കാവുന്നതാണ്. ഒരു മേഖലയിൽ അംഗീകൃത സംഭാവനകൾ നൽകി നിലകൊള്ളുന്ന സങ്കൽപ്പനങ്ങളുടെയും ചിന്താശ്രേണികളുടെയും രീതിശാസ്ത്രങ്ങളുടെയും പ്രസ്താവനകളുടെയും വ്യതിരിക്തഗണത്തെ ആ മേഖലയുടെ വിചാരമാതൃക (Paradigm) എന്നുപറയാം. Structure of Scientific Revolution (1962) എന്ന തോമസ് കൂനിന്റെ കൃതിയിൽ നിശ്ചിതകാലഘട്ടത്തിലായി ശാസ്ത്രവ്യവഹാരത്തെ നിർവചിക്കുന്ന ആശയങ്ങളും സമ്പ്രദായങ്ങളും ചേർന്നതാണ് വിചാരമാതൃക എന്ന് പറയുന്നു. ഫലങ്ങൾ പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന സർവസ്വീകാര്യമായ ശാസ്ത്രനേട്ടങ്ങളെയാണ് കൂൻ ഇവിടെ പരിഗണിക്കുന്നത്.

നിരീക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ടതായ ഘടകങ്ങൾ, മേഖലയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ചോദിക്കാവുന്നതും ഉത്തരങ്ങൾ അന്വേഷിക്കപ്പെടേണ്ടതുമായ ചോദ്യങ്ങൾ, ചോദ്യങ്ങളുടെ രൂപീകരണം, പ്രാഥമിക സിദ്ധാന്തങ്ങൾ വഴി നടത്തുന്ന പ്രവചനങ്ങൾ, ശാസ്ത്രീയാന്വേഷണത്തിന്റെ സാങ്കേതിക ഘടകങ്ങൾ, അവയുടെ ഫലങ്ങളുടെ വിശകലനം തുടങ്ങിയവയെല്ലാം 'വിചാരമാതൃക'യ്ക്കു കീഴിൽ തോമസ് കൂൻ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നു. എന്നാൽ ഇത് വസ്തുനിഷ്ഠശാ

സ്ത്രത്തിന്റെ യുക്തിയിലധിഷ്ഠിതമായുള്ള സങ്കൽപ്പനമെന്ന മട്ടിൽ മാത്രമാണ് അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിക്കുന്നത്.

വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ച സങ്കൽപ്പനമെന്നത് അത് പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന അടിസ്ഥാന ഘടകങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച അമൂർത്തമായ ആശയമാണ്. സങ്കൽപ്പനങ്ങൾ രൂപപ്പെടുന്നത് അനുഭവങ്ങളുടെ സാമാന്യവൽക്കരണത്തിൽനിന്നോ നിലവിലുള്ള ആശയങ്ങളുടെ രൂപാന്തരണം വഴിയോ ആണ്. ഇത്തരത്തിൽ രൂപീകൃതമായ സങ്കൽപ്പനങ്ങളുടെ വികസനവും വിശദീകരണവുമാണ് സങ്കൽപ്പനരൂപീകരണം (Conceptualisation) വഴി നടക്കുന്നത്. സങ്കൽപ്പനത്തെ വിശദീകരിച്ചും വ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ടും നമുക്കൊരു നിർവചനത്തിലെത്തിച്ചേരാൻ സങ്കൽപ്പനരൂപീകരണം സഹായിക്കുന്നു. സങ്കൽപ്പനങ്ങൾ പ്രാഥമികമായി രൂപീകരിക്കപ്പെടുന്ന ആശയങ്ങളാണെങ്കിൽ അവയുടെ വിശദീകരണവും വിശകലനവും വഴി ലഭിക്കുന്ന ധാരണകളെ സ്ഥാപിക്കുന്നതാണ് സങ്കൽപ്പനരൂപീകരണം.

2.2. സിദ്ധാന്തവും സിദ്ധാന്തീകരണവും (Theory and Theorisation)

ഒരു കാര്യത്തെ വിശദീകരിക്കാൻ പ്രാപ്തമായതും വിശദീകരിക്കേണ്ട വസ്തുതയിൽ നിന്ന് സ്വതന്ത്രമായതും പൊതുതത്ത്വങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതുമായ ആശയവ്യവസ്ഥയാണ് സിദ്ധാന്തം. വസ്തുതകളുടെ ഗണത്തെ അവയുടെ പരസ്പരബന്ധത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി വിശകലനം ചെയ്യുകയാണ് സിദ്ധാന്തം ചെയ്യുന്നത്. യുക്തിഭദ്രതയുള്ള വ്യാഖ്യാനം എന്ന രീതിയിലാണ് സിദ്ധാന്തത്തെ ഗവേഷകർ പരിഗണിക്കുന്നത്. വസ്തുതകളിലേക്ക് എത്തിച്ചേരാൻ ഗവേഷണത്തെ സഹായിക്കുന്നത് അതിനടിസ്ഥാനമായ സിദ്ധാന്തമാണ്. സിദ്ധാന്തമാണ് വിജ്ഞാനത്തിന്റെ ആകരമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. വിജ്ഞാനത്തിന്റെ വികാസമാണ് സിദ്ധാന്തീകരണത്തിലൂടെ നടക്കുന്നത്. സിദ്ധാന്തങ്ങൾ വഴി ഗവേഷകർ നടത്തുന്ന തിരഞ്ഞെടുപ്പാണ് സിദ്ധാന്തീകരണത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നത്. ദത്തങ്ങളിൽനിന്നും സിദ്ധാന്തീകരണം വഴി വിജ്ഞാനത്തെ നിർമിക്കുകയാണ് ഗവേഷണം ചെയ്യുന്നത്.

ഗവേഷണം ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള മാറ്റങ്ങളെയോ ധാരണകളെയോ സൃഷ്ടിക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന കാര്യം ഉറപ്പുവരുത്തു

ന്നതിന് ഫലപ്രദവും നൂതനവുമായ ഗവേഷണസംവേദനം സുപ്രധാന ഘടകമാണ്. ഗവേഷണങ്ങൾ പാഴായിപ്പോകുന്നില്ല എന്ന് ഉറപ്പുവരുത്താൻ ഗവേഷണ സംവേദനങ്ങൾ കൂടിയേ തീരൂ. സങ്കീർണമായ ഗവേഷണഫലങ്ങളെ അവിദഗ്ധർക്കുകൂടി പ്രാപ്തമായ രീതിയിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കാനോ വിവർത്തനം ചെയ്യാനോ സാധിക്കുക വഴി ഗവേഷണത്തെ എല്ലാ തലങ്ങളിലേക്കും എത്തിക്കാൻ ഗവേഷണസംവേദനം വഴി സാധിക്കുന്നു. ഗവേഷണഫലങ്ങളുടെ കേവല പ്രചരണമല്ല ഗവേഷണസംവേദനം. ഗവേഷണത്തെ കൂട്ടായ സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനമാക്കി മാറ്റാനും അതിന്റെ ഫലം എല്ലാവരിലേക്കും എത്തിക്കാനും ഇത് വഴി കഴിയുന്നു.

നിലനിൽക്കുന്ന ജ്ഞാനനിർമിതികളെ പ്രശ്നവൽക്കരിച്ചും അപനിർമിച്ചും മാത്രമേ ഏത് മേഖലയിലും ഗവേഷണം സാധ്യമാകുകയുള്ളൂ. ഒരേ രീതിയിലുള്ള തുടർച്ചകളല്ല; പുതുമയുള്ള അന്വേഷണങ്ങളാണ് ഗവേഷണങ്ങളിലൂടെ ആവശ്യപ്പെടേണ്ടത്. അതിന് നിലവിലുള്ളവയെ പ്രശ്നാധിഷ്ഠിതമായി സമീപിക്കുകയും അപനിർമിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടത് അനിവാര്യമാണ്. ഒരറിവും ആത്യന്തികമായി നിലനിൽക്കുന്നതല്ല. എല്ലാം ചോദ്യംചെയ്യപ്പെടേണ്ടതും അഴിച്ചുപണിഞ്ഞ് വിലയിരുത്തേണ്ടതുമാണ്. പുതിയ ബോധ്യങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുന്ന ഗവേഷണപഠനങ്ങൾ ഇത്തരത്തിൽ മാത്രമേ സാധ്യമാകൂ.

ഗവേഷണം യഥാർഥത്തിൽ ദത്തങ്ങളിൽനിന്നും വിജ്ഞാനത്തിലേക്കുള്ള വികസനമാണെന്ന് പറയാം. ദത്തങ്ങളിൽനിന്നും വിവരങ്ങളെയും വിവരങ്ങളിൽനിന്ന് അറിവിനെയും അറിവിൽനിന്ന് സിദ്ധാന്തീകരണം വഴി വിജ്ഞാനത്തെയും ധാരണകളെയും നിർമിച്ചെടുക്കുകയാണ് ഗവേഷണം. ഗവേഷണമെന്നത് വിജ്ഞാനത്തിന്റെ നിർമിതിയും വിതരണവുമാണ്. എന്നാലിത് അക്കാദമിക് പരിസരത്തെ മാത്രം ആശ്രയിച്ചുള്ളതല്ല. അത് തുറന്ന വിജ്ഞാനവിനിമയത്തിന് അവസരമൊരുക്കുന്നതാവണം. ഗവേഷണത്തിന്റെ തുറവി എന്നതുകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് ഇതാണ്. ഒറ്റപ്പെട്ടതോ വൈയക്തികമോ ഒരൊറ്റ ലക്ഷ്യത്തിൽ ഊന്നിയതോ ആയ പ്രവർത്തനമല്ല ഗവേഷണം. തുറസ്സായ ഘടനയും വിനിമയമാർഗവുമാണ് ഗവേഷണത്തെ ഫലപ്രദമാക്കുന്നത്. ശൃംഖലസ്വഭാവമാണ് (Networking) പ്രധാനം.

ഗവേഷണത്തിൽ ഇത്തരം വേറിട്ട ചിന്തകൾക്കൊപ്പംതന്നെ പുനരാലോചനകളും ആവശ്യമാണ്. ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഉപാദാനങ്ങൾ, എത്തിയ നിഗമനങ്ങൾ, സ്വീകരിച്ച മാതൃകകൾ, അതിനോടുള്ള നീതിപുലർത്തൽ, ഭാവി സാധ്യതകൾ എന്നിവയെ സംബന്ധിച്ച വീണ്ടുവിചാരം കൂടിയേ തീരൂ. ഗവേഷണത്തിന്റെ ഓരോ തല ത്തിലും താൻ സ്വീകരിക്കുന്ന നിലപാടുകളുടെ സാധൂകരണം ഗവേ ഷകയിൽ/നിൽ ഉണ്ടാകാൻ ഇത് സഹായിക്കും.

ഗവേഷണത്തിന്റെ ദത്തസമാഹരണത്തിന് ഇന്ന് പുതിയ വഴികൾ ഉണ്ട്. കാർഡുരൂപത്തിലും കുറിപ്പുകളായും വിവരങ്ങൾ എഴുതി സൂക്ഷിച്ചിരുന്നതിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി ഡിജിറ്റൽ യുഗ ത്തിൽ ദത്തങ്ങളെല്ലാം ഗവേഷകയ്ക്ക്/ന് സൗകര്യപ്രദമായ സാങ്കേ തിക ഉപകരണങ്ങളിൽ സോഫ്റ്റ് കോപ്പികളായി ശേഖരിക്കാവു ന്നതും ആവശ്യാനുസരണം കൊണ്ടുനടക്കാവുന്നതുമാണ്. ദത്ത ങ്ങൾ ശേഖരിക്കാനും സൂക്ഷിക്കാനും സാങ്കേതികതയുടെ വളർച്ച ഏറെ സഹായകമാണ്. ഇന്റർനെറ്റിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി വിവ രങ്ങളുടെ വിശാലലോകത്തേക്ക് ഗവേഷകന് കടന്നുചെല്ലാൻ സാധിക്കുന്നു. ദൃശ്യവും ശ്രാവ്യവുമായ മാധ്യമങ്ങളിലേക്ക് ഈ ദത്തങ്ങളെ പരിവർത്തിപ്പിക്കാനും പ്രദർശിപ്പിക്കാനും സാങ്കേതികത അവസരം നൽകുന്നു. ഇക്കാര്യം മുൻപ് സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.

3. ഓർമയും നാട്ടറിവും മലയാളഗവേഷണത്തിൽ

നാടോടിവിജ്ഞാനീയരംഗത്ത് നിരവധി മേഖലകളിൽ ഗവേഷണങ്ങൾ നടക്കുന്നുണ്ട്. പാഠങ്ങളിലും ദത്തങ്ങളിലും പ്രക ടമാകുന്ന വൈവിധ്യങ്ങളും അന്തരങ്ങളും ഗവേഷണമേഖലയായി നാടോടിവിജ്ഞാനീയത്തെ സ്വീകരിക്കുമ്പോൾ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട കാര്യ ങ്ങളാണ്.

ഗവേഷണത്തിന്റെ ഭാഗമായി നാടൻപാട്ടിനെ സ്വീകരിക്കു ന്നുവെന്നിരിക്കട്ടെ, ആ പാട്ടിന് പ്രദേശങ്ങൾക്കോ വ്യക്തികൾക്കോ അനുസരിച്ച് പാഠഭേദങ്ങൾ ഉണ്ടാവാം. ഇത് ഗവേഷകന് ലഭിക്കുന്ന അറിവിനെ സംബന്ധിച്ച് അനിശ്ചിതത്വം സൃഷ്ടിക്കുന്നു. വ്യക്തവും കൃത്യവുമായ അറിവ് എന്ന പരമ്പരാഗത സങ്കൽപ്പത്തിൽനിന്നും മാറി വൈവിധ്യങ്ങളെ വ്യത്യസ്ത പാഠങ്ങളായി പരിഗണിച്ച് വിശ കലനം ചെയ്യുകയാവും ഉചിതം.

ഉത്തരാധുനിക ചരിത്ര, ജ്ഞാനശാസ്ത്ര വ്യവഹാരങ്ങൾ ഫോക്‌ലോറിന്റെ അടിസ്ഥാനമായ ദേശം, ചരിത്രം, സംസ്കാരം എന്നീ സങ്കൽപ്പനങ്ങളിലെല്ലാം പൊളിച്ചെഴുത്ത് സാധ്യമാക്കുന്നു. 'തനിമ', 'സംസ്കാരം' തുടങ്ങിയ പദങ്ങൾ ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുകയും അവിശ്വസിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഉത്തരാധുനികതയുടെ പരികൽപ്പനകൾ ഫോക്‌ലോർ പഠനങ്ങൾക്ക് വ്യക്തമായ ദിശാബോധം നൽകിയെന്ന് പറയാം. സാംസ്കാരികമൂലധനം എന്ന തലത്തിൽ ഫോക്‌ലോർ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. ചരിത്രപഠനം സംസ്കാര പഠനമായി പരിണമിക്കുന്ന വർത്തമാനകാലത്തെ സാമൂഹ്യവിശകലനോപാധി എന്നനിലയിൽക്കൂടി ഫോക്‌ലോർ പ്രസക്തമാണ്. ഗ്രാമീണ ഫോക് പോലെ നഗര-വെബ് ഫോക്കുകളും ഫോക്‌ലോറിന്റെ പരിധിയിൽ വരേണ്ടതാണ്. വ്യവഹാരസംബന്ധിയായ പഠനം എന്ന വിശാലതലത്തിലേക്ക് ഫോക്‌ലോർ മാറുന്നത് ഉത്തരാധുനികതയുടെ കാലത്തിലാണ്.

ഓരോ ജ്ഞാനവ്യവഹാരങ്ങളും വേർതിരിഞ്ഞുനിൽക്കുന്നതിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി വർത്തമാനകാലം വിജ്ഞാനമേഖലകളുടെ പാരസ്പര്യംകൊണ്ട് ശ്രദ്ധേയമാണ്. സാഹിത്യപഠനം ഇന്ന് കേവലം സാഹിത്യകൃതികളുടെ സൗന്ദര്യാത്മകപഠനം മാത്രമല്ല. ചരിത്രം, സംസ്കാരം, കല എന്നിങ്ങനെ നിരവധി വിജ്ഞാനങ്ങളോട് ചേർന്നാണ് അതിന്റെ നിലനിൽപ്പ്. 2016 ൽ ബോബ് ഡിലന് സാഹിത്യത്തിൽ നോബൽ സമ്മാനം നൽകി ആദരിച്ചത് ഏതെങ്കിലുമൊരു രചനയെ ആശ്രയിച്ചല്ല. അമേരിക്കൻ ഗാനപാരമ്പര്യത്തിൽ നവ്യമായ കാവ്യാനുഭവം വിളക്കിച്ചേർത്തതിനാണ്. സാഹിത്യമെന്ന വ്യവഹാരത്തിന്റെ വ്യാപ്തി വർധിച്ചുവരുന്നതിന്റെ ഉദാഹരണമാണിത്.

സാഹിത്യപഠനങ്ങളിലും ഗവേഷണങ്ങളിലും പരമ്പരാഗതരീതിയിൽ നിന്നുള്ള ഇത്തരം വ്യതിയാനങ്ങൾ പ്രകടമാണ്. വ്യവസ്ഥാപിതമായ, കള്ളിതിരിച്ചുള്ള സമീപനത്തിൽനിന്നും എല്ലാ ജ്ഞാനമണ്ഡലങ്ങളും പാരസ്പര്യത്തിലേക്ക് വളരുന്ന സൂചനകളാണ് വർത്തമാനകാലം നൽകുന്നത്. ജനകീയം-ജനപ്രിയം, ഇടതുപക്ഷം-വലതുപക്ഷം തുടങ്ങിയ സാങ്കേതിക സംജ്ഞകളിൽ മുറുകെ പിടിക്കാനല്ല; ഉദാരമായ ജനാധിപത്യസമീപനത്തിലൂടെ വിമർശനാത്മകമായി ജ്ഞാനവ്യവസ്ഥകളെ വിലയിരുത്താനാണ്

സമീപകാല പരിശ്രമങ്ങൾ. പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമായ തരംതിരിക്കലിനെക്കാൾ സൂക്ഷ്മമാണ് ഇത്തരം രാഷ്ട്രീയജാഗ്രത.

മലയാളഗവേഷണത്തിൽ ജനാധിപത്യപരവും രാഷ്ട്രീയവും ബഹുസ്വരവുമായ സമീപനങ്ങൾ വ്യക്തമായി കണ്ടുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ആരോഗ്യകരമാണ് ഈ പരിണാമം. ഇത്തരം ജാഗ്രതയ്ക്ക് ഫോക്‌ലോർപഠനങ്ങളോടും സംസ്കാരപഠനങ്ങളോടും മലയാളി കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. യാന്ത്രികതയിൽനിന്ന് സർഗാത്മകതയിലേക്കുള്ള മലയാളഗവേഷണത്തിന്റെ വളർച്ചയായി വേണം ഇതിനെ വിലയിരുത്താൻ. ദളിത്, സ്ത്രീ പഠനങ്ങൾ, വംശീയസ്വത്വപഠനങ്ങൾ, ചലച്ചിത്രപഠനങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയെല്ലാം പുതിയ സമീപനത്തിന്റെ സദ്ഫലങ്ങളാണ്.

4. ഗവേഷണരചനയുടെ തത്ത്വങ്ങൾ

ഗവേഷണത്തിന്റെ ചരിത്രം, രീതിശാസ്ത്രം, വിഷയവൈവിധ്യം തുടങ്ങിയവയെ കുറിച്ചാണ് ഇതുവരെ സംസാരിച്ചത്. ഇവയെപ്പോലെത്തന്നെ ഗവേഷണപ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഭാഗമായ പ്രബന്ധരചനയുടെ തത്ത്വങ്ങളെയും വിശകലനം ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്.

ഗവേഷണപ്രബന്ധത്തിന്റെ ഭാഷയെ സംബന്ധിച്ച് നിരവധി അഭിപ്രായങ്ങൾ ഉണ്ട്. വസ്തുനിഷ്ഠവും വ്യക്തവും ഋജുവുമായ ഭാഷാശൈലി എന്ന് പൊതുവിൽ പറയുമെങ്കിലും ഭാഷതന്നെ ഒരു സാമൂഹ്യാധികാരസൃഷ്ടി എന്നനിലയിൽ വിലയിരുത്തപ്പെടുമ്പോൾ മേൽപ്പറഞ്ഞ ഘടകങ്ങളെയെല്ലാം സംശയിക്കാവുന്നതാണ്. ഗവേഷണത്തിന് മാത്രമായൊരു ഭാഷയില്ലെന്നും സാമാന്യവ്യവഹാരഭാഷതന്നെ അനുയോജ്യമാണെന്നും വാദിക്കുന്നവരുണ്ട്. എന്തൊക്കെയായാലും പരാമർശിക്കുന്ന വിഷയത്തെ ഫലപ്രദമായി വിനിമയം ചെയ്യാൻ ഗവേഷണപ്രബന്ധത്തിന്റെ ഭാഷയ്ക്ക് സാധ്യമാകണം.

ഗവേഷണപ്രബന്ധത്തിന്റെ ഘടന പരിശോധനാസൗകര്യത്തെ പരിഗണിച്ചുള്ളതുകൂടിയാകണം. സൂചനകൾ, അടിക്കുറിപ്പുകൾ തുടങ്ങിയവ അതത് പേജിന് കീഴെ ചേർക്കണോ അന്ത്യഭാഗത്ത് സമാഹരിച്ച് ചേർക്കണോ തുടങ്ങിയ ചർച്ചകൾ വരുമ്പോൾ പരിശോധനാസൗകര്യത്തെയാണ് മാനിക്കേണ്ടത്. ഗവേഷണവിഷ

യത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള വൈവിധ്യം പോലെ പ്രബന്ധഘടനയിലും കടന്നുവരാവുന്ന വൈവിധ്യങ്ങളെ ഗവേഷകർ മാനിക്കണം. വിഷയനിഷ്ഠമായി പ്രബന്ധഘടനയിൽ മാറ്റം വരുത്താനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഗവേഷകർക്ക് കൂടുതൽ സാധ്യതകൾ നൽകുന്നു. വ്യവസ്ഥാപിതത്വത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂട്ടിൽനിന്നും ഗവേഷണത്തെ സ്വതന്ത്രമാക്കുകയും കൂട്ടായ സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനമായി മാറ്റുകയും ചെയ്യുമ്പോഴാണ് വിജ്ഞാനത്തിന്റെ സ്വതന്ത്രവും സമതുലിതവുമായ വിതരണം സാധ്യമാകുന്നത്.

ഗ്രന്ഥസൂചി

അച്യുതനുണ്ണി ചാത്തനാത്ത്, 1993, സാഹിത്യഗവേഷണം പ്രബന്ധരചനയുടെ തത്ത്വങ്ങൾ, വള്ളത്തോൾ വിദ്യാപീഠം, ശുകപുരം.

ജയാസുകുമാരൻ, 2011, ബംഗാളി നോവലുകൾ മലയാളത്തിൽ - വിവർത്തനപഠനത്തിന്റെ പ്രയോഗവും സിദ്ധാന്തവും, കറന്റ് ബുക്സ്, കോട്ടയം.

ജോണമ്മ സേവ്യർ, സിസ്റ്റർ ജിജി, 2016, അമ്മത്രേസ്യാ കേരളത്തിലെ നാട്ടറിവുകളിൽ, തേരേസിയൻ കാർമൽ പബ്ലിക്കേഷൻ, തിരുവനന്തപുരം.

നാരായണൻ അജു കെ., 2012, കേരളത്തിലെ ബുദ്ധമതപാരമ്പര്യം നാട്ടറിവുകളിലൂടെ, നാഷണൽ ബുക്ക് സ്റ്റാൾ, കോട്ടയം.

പ്രഭാകരവാരിയർ, കെ.എം., 1982, ഗവേഷണപദ്ധതി, വള്ളത്തോൾ വിദ്യാപീഠം, ശുകപുരം.

ബഞ്ചമിൻ, ഡി., 2012, സാഹിത്യഗവേഷണത്തിന്റെ രീതിശാസ്ത്രം, മാളുബൻ ബുക്സ്, തിരുവനന്തപുരം.

വിഷ്ണുനമ്പൂതിരി, എം.വി., 2001, ഗവേഷണപ്രവേശിക, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.

Apter, Emily, 2006, Translation Zone, A New Comparative Literature, Princeton University Press, USA.

Eco, Umberto, 2015, How to Write a Thesis? Mascachusetts Institute of Technology, London.

Gadamar, Hans George, 1975/2005, Truth and Method Continuum Impacts, Viva Books, New Delhi.

Ghosh, B.N., 1986, Lectures on Scientific Methods, Sterling Publishers, New Delhi.

Gold, Matthew, K., 2012, Debates in the Digital Humanities, University of Minnesota Press, London.

Hawking, Stephen and Leonard Mlodinow, 2010, The Grand Design, Bentam Press, London.

Mc Guigan Jim (Ed.), 1997, Cultural Methodologies, Sage Publications, London.